

канъ Діамантовъ вѣнецъ ми кова. Некъ служаъ роду моему ако е и за крива Бога! Не е честно мене Болгарину да отчаявамъ, и да вракямъ зло за зло. Болгаринъ прави и вѣрни и благородны човѣкъ, Болгаринъ е любитель всякое добро, Болгаринъ е срамота да се отрицува отъ свой-атъ родъ и языкъ, той Болгаринъ, който родо свой си хули имя-то му е ни день ни ношь. Азъ самъ Болгаринъ, плачемъ за наши-те изгубени Болгаре кои-то ся во долныя Мужія (Мисия) за това должни сме да ся жертвуваме за бракята наши пресладкіи Болгари!

Много ревностный Іорданъ Х. Константиновъ Болгарскій чиновъ“.

1851 г.

№ 144.

Гостиваръ.

Българитѣ въ Гостиваръ се молятъ на Александра Екзархъ да имъ проводи помощъ за училищата. Просбата я пише Іорданъ Х. Константиновъ, велешанинъ, а гостиварци ударятъ печата си. Тя се пази въ Етнографския музей, инв. № 5080. Ето съдържанието ѝ:

Гостиваръ, Скопска каза,
3, августъ 1851.

Народолубый добротворче!

Азъ мнимый¹⁾ Болгаринъ, като быхъ еднажль и петъ пѣти принуденъ отъ Българите Гостиварски, да идамъ да имъ видамъ църквата и училището. Принуденъ быдохъ и да извѣстамъ ради нихъ и ради нихната прекрасна църква, която едно тврдо зданіе е, само отъ камень, понеже каменъатъ имъ е бадіава, а общо потрошили едно сто и четиринадесетъ хілади гроша. И училище праватъ което е тридесетъ аршини дълго, и двадесетъ широко; Гостиваръ е само двадесетъ къщи български, и двадесетъ села, во които се находатъ до 70 стари урнисати църквы. — Имаятъ дългъ тридесетъ хілади гроша, и за новото имъ училище учитель не имаятъ, причината е скудоста. Ради това Богъ всемогущій и всещедрій заповѣдува, да по добре на единъ великъ многолюденъ градъ по малко милость учините, и на едно овако чудновато село

¹⁾ Т. е. българинъ съ убѣждение, съ мисль, интеллигентенъ.